

STEPHEN FRY

EROII



MURITORI
ȘI MONȘTRI,
CĂUTĂRI
ȘI AVENTURI

Traducere din engleză de
Radu Paraschivescu

3
TREI

Director editorial
Magdalena Mihăilescu

Redactor
Laurajea Deligean

Designer producție

Carte de la Editura
Grecia antică într-o serie de cinci volume

Carte
Grecia antică într-o serie de cinci volume

Carte nouă

Cronica - Epopee

Cronica - Epopee

Decupați și sărbătoriți haiducii și războinici

Decupați

Decupați și sărbătoriți haiducii și războinici

O P.I.B. Cărți și Colecții, București
Tel.: 021 310 00 99; fax: 021 310 00 99
www.libris.ro

Tel.: 074 300 40 00 00

Cuprins

...abuunki lui obșei	268
...abuunki lui obșei	274
...abuunki lui obșei	280
...abuunki lui obșei	286
Prefață.....	11
Introducere.....	17
Visul Herei.....	21
 PERSEU	23
Ploaia de aur	25
Cufărul.....	28
Cei doi bărbați din crângul de stejari.....	37
Graiele	45
Insula gorgonelor	50
Andromeda și Casiopeea	53
Întoarcerea la Serifos	59
 HERACLE	65
Urmașii lui Perseu.....	67
Şerpii vii.....	76
Tinerețea și creșterea unui erou	79
Crimă și pedeapsă.....	83
Muncile lui Heracle	87
1. Leul din Nemeea	87
2. Hidra din Lerna	90
3. Căprioara din Cerinia	93
4. Mistrețul din Erimant	96
5. Grajdurile lui Augias	98
6. Păsările Stimfaliene.....	101
7. Taurul din Creta	102

8. Iepele lui Diomede (plus povestea Alcestei și a lui Admetos)	104
9. Cingătoarea Hipolitei	114
10. Vacile lui Gerion.....	122
11. Merele de aur ale Hesperidelor	129
12. Cerberul	143
După munci: crime și ranchiune	149
Giganții: o profetie împlinită.....	156
Cămașa lui Nessus	159
Apoteoza	166
 BELEROFON	171
Înaripatul	173
O mărturie mincinoasă	182
În Licia	188
O reacție himerică	192
Când zbori prea sus	197
 ORFEU	203
Puterea de-a îmblânzi fiara sălbatică.....	205
Orfeu și Euridice	206
Orfeu în lumea subpământeană.....	210
Moartea lui Orfeu	219
 IASON	221
Berbecul	223
Întoarcerea la Iolcos	233
Argo	243
Insula Lemnos	249
Dolianienii	255
Hylas dispărare	257
Harpile	262

Stâncile Zdrobitoare	268
Moarte, pene ascuțite și phrixizi	274
Regele vultur	280
Trei zeițe	284
Medeea	286
Khalkotauroii.....	288
Crângul lui Ares.....	292
Fuga din Colchis.....	296
Drumul spre casă	300
Moartea magică a lui Pelias	313
Medeea se ridică	318
 ATALANTA	323
Născută pentru sălbăticie	325
Mistrețul din Calidon	327
Vânătoarea din Calidon	334
Întrecerea de alergări	344
 OEDIP	351
Oracolul vorbește	353
Unde se întâlnesc trei drumuri	359
Ghicitoarea Sfinxului	360
Trăiască regele	366
În urma mitului.....	381
 TEZEU	387
Alesul	389
Sub stâncă	392
Muncile lui Tezeu	398
1. Perifete	398
2. Sinis	399
3. Scroafa din Crommyon	402

4. Sciron	403
5. Cercion și nașterea luptelor	405
6. Procust și lungirile	408
Ticăloasa mamă vitregă	414
Taurul de la Maraton	419
Regina otrăvurilor	421
Povestea tributului	424
Taurul din mare	426
Spre Creta	433
Temnițele din Cnosos	436
Omul-taur	443
Părăsirea și fuga	451
Tatăl și fiul	455
Tezeu, regele	462
Încheiere	475
Odraslele Echidnei și ale lui Typhon	477
Furiile lui Heracle	479
<i>Postfață</i>	481
<i>Lista personajelor</i>	487
Zei olimpieni	487
Ființe primordiale	491
Monștri	498
Muritori	503
<i>Mulțumiri</i>	535
<i>Credite fotografice</i>	539
<i>Index</i>	543

Prefață

Eroii poate fi privită ca o continuare a cărții mele anterioare, *Mythos*, care povestește despre felul cum a început totul, despre nașterea titanilor și a zeilor, precum și despre crearea omenirii. Nu e nevoie să fi citit *Mythos* ca să parcurgeți această carte — și să vă bucurați, sper, de ea —, fiindcă veți avea o mulțime de note de subsol care vă vor trimite, menționând unde e cazul și paginile exacte, la poveștile, personajele și evenimentele mitologice care pot fi găsite acolo în relatările amănunțite. Poate că vor exista și oameni care vor simți că li se distrage atenția, însă mi s-a spus că mulți cititori le-au plăcut notele de subsol din volumul anterior, aşa că trag nădejde că le veți parcurge cu placere când și cum veți dori.

Știu cât de derutante pot fi numele și denumirile grecești pentru unii — toate acele *y-uri*, *k-uri* și *ph-uri*. Unde a fost posibil, am sugerat cea mai simplă metodă de pronunțare pentru gurile noastre contemporane. Grecii de azi vor fi uimiți de ceea ce facem cu numele lor minunate, iar cititorii germani, francezi, americani și alții — care au abordări specifice referitoare la grecii antici — se vor minuna în fața anumitor sugestii ale mele. Însă doar asta sunt, sugestii... indiferent dacă veți spune Oedip sau Edip, Epidaurus sau Epidaur, Filoctet sau Filoctetes, personajele și poveștile rămân aceleași.

Stephen Fry

— Crede că? Elor astăzi sunt într-o perioadă a sănătății deosebită și vîrstă. Poate o profecie. Am zis și astăzi că aveam, și încă am.

Așa își crede, Iohai Herță în continuare a căzută în fața lui, sunând cuvintele și profețiile noutății noastre atât de înțelepte care încearcă să-și evite calea curățării.

— Să cumi să te urmărești?

— Biserici. Așa sunt săvârșit de preotul meu din Piatra Neamț.

— Nu e prea bine, să-ți sănătatea.

În Olimp se întărățește și mai multă prosperitate din cauza lui Prometeu. Pentru Zeus, el poate să rămână sănătos și să devină și **132939** un om deosebit de sănătos.

— De ce zice tu, dragul meu? Eu acasă îmi par că nu am viață, ce-nțo-văză, să-n-eavă, morul cădut e că Prometeu este însoțit de un moritor. Si locuiesc într-unul său la spate gigant de pe munte. Îl săvârșești duc Olimp și nu te ucidă pe mine.

— Un bărbat, zice?

— Da, Un bărbat. Un erou morților. În înălțimea tău chiar nu sănătuiesc să-l sănătățească, căci totușă fiind că e hărțău și că era un om deosebit al lui Heră.

— Perseu și spuse:

— Personă. Nu-ncopă îndoielă. Meritul e singă tine, dragul meu.

Zeus îl sănătățește cupă de la un capăt la altul și moare.

Personă.

— Fătă mi-nunne pe casa mea. Îl-a sănătățește de ceva vreme.

Personă.

— Unul dintre cele mai importante polisuri. Numele dat locuitorilor lui, „argieni”, era folosit adeseori de Herodot cu sensul de „greci”. Despre Filip al II-lea și fiul lui, Alexandru cel Mare, se spunea că, deși macedoneni, erau originari din Argos.

Ploaia de aur

Fiindcă Acrisius, stăpânitor peste Argos¹, încă nu avea niciun fiu care să moștenească tronul regatului, a vrut să afle sfatul oracolului din Delfi despre cum și când s-ar putea aștepta la un urmaș. Răspunsul preotesei l-a tulburat:

Regele Acrisius nu va avea niciun fiu, dar nepotul lui îl va ucide.

Acrisius își iubea fiica și singurul copil, pe DANAË², dar iubea mai mult viață. Oracolul îl lămurise că trebuia să facă tot ce-i stătea în putere ca să-i împiedice pe toți bărbații capabili de procreare să se apropie de ea. În acest scop, el a ordonat construirea unei încăperi din bronz sub palat. Pusă sub lacăt în această temniță strălucitoare și impenetrabilă, Danaë a primit toate animalele de companie și toată componența feminină pe care a cerut-o. În fond, Acrisius nu era un bărbat cu inimă de piatră.³

¹ Unul dintre cele mai importante polisuri. Numele dat locuitorilor lui, „argieni”, era folosit adeseori de Herodot cu sensul de „greci”. Despre Filip al II-lea și fiul lui, Alexandru cel Mare, se spunea că, deși macedoneni, erau originari din Argos.

² Aceasta este transcrierea încetătenită și ar trebui să se pronunțe „Danaie”.

³ În Ode, poetul roman Horațiu a înlocuit încăperea de bronz cu un turn de bronz, iar din acel moment a fost înfățișat de multe ori ca un minaret

O ploaie de aur a căzut prin fanta îngustă a luminatorului într-o noapte, s-a prelins în poala lui Danaë și a pătruns-o.⁴ Se prea poate să fi fost o formă insolită de coit, dar Danaë a rămas gravidă și, la momentul cuvenit, cu ajutorul însوitoarelor ei loiale, a dat naștere unui băiat muritor sănătos, căruia i-a spus PERSEU.

La pachet cu sănătatea de muritor a lui Perseu a venit o pereche de plămâni de înaltă performanță și, oricât s-au străduit, nici Danaë și nici ajutoarele ei n-au reușit să îñăbușe urletele și plânsetele bebelușului, care și-au croit drum prin pereții de bronz ai temniței până la urechile tatălui ei, două etaje mai sus.

Furia lui la vedere propriului său nepot a fost de-a dreptul cumplită.

de basm à la Rapunzel. Sursele mai vechi insistă totuși că era o încăpere cu fante în acoperiș pe unde să pătrundă lumina și aerul.

⁴ Nu știm dacă lui Danaë i-a plăcut sau nu experiența. Se spune că sunt unii pentru care perspectiva unei ploi sau a unui duș de aur este de fapt destul de... mă rog... să lăsăm asta deoparte.

— Cine-a îndrăznit să intre-n camera ta? Spune-mi cum îl cheamă și îl jugănesc, îl torturez și-l sugrum cu mațele lui.

— Tată, cred că însuși Regele Cerului a fost cel care a venit la mine.

— Vrei să spui — să-l potolească cineva pe copilul ăla, vă rog! — c-a fost însuși Zeus?

— Tată, nu pot să mint, el a fost.

— E cusută cu ată albă. A fost fratele uneia dintre afurisitele astea de slujnice ale tale, nu?

— Nu, tată, a fost aşa cum ţi-am spus, Zeus.

— Dacă plodu' ăla nu termină cu urlatul, îl sufoc cu perna!

— Îi e foame, atât, a spus Danaë, dându-i să sugă lui Perseu.

Acrisius cedase nervos. În ciuda amenințării cu perna, știa că nu există o crimă mai mare decât omorârea cuiva de același sânge. Uciderea cuiva din neamul lui le-ar fi făcut pe Furii să se ridice din infern și să se țină după el la nesfârșit, lovindu-l cu bicele lor de fier până când i-ar fi smuls toată pielea de pe corp. L-ar fi lăsat în pace abia după ce l-ar fi făcut să-și piardă mintile. Și totuși, profetia oracolului însemna că nu putea să-și lase nepotul în viață. Dar poate că...

În seara următoare, departe de orașenii bârfitori, Acrisius a pus ca Danaë și micul Perseu să fie închiși într-un cufăr. Soldații lui au bătut în cuie capacul și au azvârlit cufărul peste stânci în mare.

— Așa, a spus Acrisius, ștergându-și mâinile ca și cum ar fi vrut să scape de orice răspundere. Dac-o să piară, cum sunt sigur c-o să se-ntâmpile, nimeni n-o să poată spune

ca eu am fost cauza directă. O să fie din vina mării, a stâncilor și a rechinilor. O să fie din vina zeilor. Fără să am eu vreo legătură.

Cu aceste cuvinte perfide de liniștire, regele Acrisius a urmărit cufărul săltând pe apă și dispărând în zare.

Cufărul

Purtat pe valurile crunte ale mării, cufărul a săltat și a fost dus de la o insulă la alta și de la un țarm la altul, nici sfărâmându-se de stânci, nici ajungând în siguranță pe nisipul moale al plajei.

În întunericul din cufăr, Danaë își alăpta copilul și aștepta să vină sfârșitul. În a doua zi a călătoriei lor agitate și primejdioase, a simțit o înclinare puternică și apoi o izbitură cumplită. După câteva clipe de liniște, a auzit cum scârțâie și se ridică ușor capacul. Lumina zilei a năvălit dintr-odată, însoțită de un iz puternic de pește și de tipetele pescărușilor.

— Ia te uită, a spus un glas prietenos. Asta da pradă!

Fuseseră prinși în năvoadele unui pescar. Cel căruia îi aparținea vocea a întins o mâna zdravănă, ca să ajute pe Danaë să iasă din cufăr.

— Nu-ți fie frică, a spus el, deși la drept vorbind el era cel care se simțea înfricoșat.

Oare ce prevăstea asta?

— Mă cheamă Dictys⁵, iar ei sunt pescarii mei. N-o să-ți facem rău.

⁵ Care înseamnă pur și simplu „năvod”.

Ceilalți pescari s-au strâns roată în jurul ei, zâmbind sfios, dar Dictys i-a împins în spate.

— Lăsați-o pe domniță să respire. Nu vedeți că e frântă? Niște pâine și vin.

După două zile au ajuns acasă la Dictys, pe insula Serifos. Dictys i-a dus pe Danaë și pe Perseu la căscioara lui din spatele dunelor.

— Soția mea a murit născând un băiat, așa că poate v-o fi trimis Poseidon să le țineți locul... Nu c-aș avea de gând să..., a adăugat el făstăcit și în grabă, bineînțeles că nu mă aştept să... nu vreau să-ți cer nimic...

Danaë a râs. Atmosfera de simplitate și de bunăvoieintă neprefăcută era exact ce-și dorea pentru creșterea copilului. Nu prea avusese parte de afabilitate sinceră în viață.

— Ești foarte cumsecade, a spus ea. Îți accept oferta.

Și astfel au trecut șaptesprezece ani peste Serifos. Perseu a devenit un bărbat de ispravă și puternic. Datorită lui Dictys, tatăl său adoptiv, este acum un pescar încrezător și priceput. Stând în picioare într-o barcă ridicată de valurile mării, poate străpunge un pește-spadă cu harponul și e în stare să prindă cu mâinile goale un păstrăv din apele repezi ale pârâului. Aleargă mai repede, aruncă mai departe și sare mai sus decât toți ceilalți tineri de pe Serifos. Se ia la trântă, călărește catări sălbatici, știe să mulgă vaca și să îmblânzească taurul. E impulsiv, poate și un pic fanfaron uneori, dar mama lui, Danaë, are de ce să fie mândră de el și să-l creadă cel mai bun și cel mai viteaz băiat de pe insulă.

Simplitatea casei lui Dictys i s-a părut cu atât mai remarcabilă lui Danaë când a descoperit că acest umil pescar era fratele lui POLYDECTES, regele insulei Serifos.

Stăpânitorul insulei era exact opusul lui Dictys: mândru, crud, necinstit, lacom, lasciv, extravagant și pretențios. La început, el nu-i acordase nici cea mai mică atenție musafirei lui Dictys. Însă de câțiva ani încoace inima lui neagră era atrasă tot mai mult de frumoasa mamă a băiatului său.

Perseu avea un fel instinctiv de-a se vârî între mama lui și rege, care-l scotea din sărite pe acesta din urmă. Polydectes avea obiceiul să vină în vizită când își știa fratele plecat de acasă, însă de fiecare dată pacostea de Perseu era acolo:

- Mami, mami, mi-ai văzut sandalele de alergare?
- Mami, mami! Hai la bazinul de piatră, să cronometrez cât timp îmi țin respirația sub apă.

Era prea enervant.

În cele din urmă, Polydectes a găsit o cale prin care să-l trimită hăt departe pe Perseu. Avea să-i speculeze vanitatea, mândria și lăudăroșenia.

Li s-a trimis vorbă tuturor tinerilor de pe insulă că erau invitați la un ospăt la palat, spre a sărbători hotărârea lui Polydectes de-a o cere de soție pe HIPPODAMIA, fiica regelui OENOMAUS din Pisa⁶. Așa cum îi profetise regelui Acrisius din Argos că avea să fie ucis de un nepot, oracolul i-a prevestit lui Oenomaus că avea să fie ucis de un ginere. Ca să-și împiedice fiica să se mărite, regele îi provoca pe toți cei care-i cereau mâna la o cursă în care de luptă, urmând ca învinsul să-și piardă viața. Oenomaus

⁶ Nu e vorba de Pisa italiană a turnului înclinat, ci de un oraș-stat din nord-vestul Peloponezului. Încercarea de-a obține mâna Hippodamiei a avut repercusiuni care s-au făcut simțite până la încheierea epocii mitice și până după sfârșitul Războiului Troian. Însă amănuntele lor sunt pentru un alt moment și pentru un alt loc.

era cel mai priceput conducător de car de luptă din ținut: deocamdată, capetele a peste zece tineri plini de speranță împodobeau țepele de lemn care înconjurau suprafața de concurs. Hippodamia era foarte frumoasă, Pisa era foarte bogată, iar peștiorii continuau să se însire.

Danaë a fost încântată să afle că Polydectes se hotărâse să participe la întrecere. De multă vreme nu se simtea în largul ei în prezență lui și a primit cu mare ușurare vestea că inima lui Tânjea după altcineva. Ce frumos din partea lui să-i invite fiul la ospăt și să arate că nimeni nu purta pică nimănui.

— E o onoare să fii invitat, i-a spus ea lui Perseu. Nu uita să-i mulțumești politicos. Nu bea prea mult și-ncearcă să nu vorbești cu gura plină.

Polydectes l-a aşezat pe Perseu pe locul de onoare din dreapta lui, umplându-i și reumplându-i cupa cu un vin tare. L-a îmbrobodit pe Tânăr la fel de ușor cum ar fi prins Tânărul un pește în năvod.

— Da, cursa asta în care de luptă o să fie cu siguranță o provocare, a spus el. Însă fiecare dintre familiile cele mai bune din Serifos mi-a promis un cal pentru carul meu. Pot să-ți cer și ţie și mamei tale să...?

Perseu s-a îmbujorat. Sărăcia lui fusese dintotdeauna un motiv de umilire. Tinerii cu care se întrecea în jocuri sportive, cu care se lupta, vâna și alerga după fete aveau cu toții servitori și grajduri. Pe când el trăia în continuare într-o căscioară pescărească de piatră în spatele dunelor. Prietenul lui, Pyron, avea o sclavă care-i făcea vânt în pat când noptile erau prea calde. Perseu dormea afară pe nisip și-l trezea mai degrabă pișcătura câte unui crab decât vreo slujitoare cu o cană de lapte proaspăt.

— Chiar nu am un asemenea cal, a spus Perseu.

— „Un asemenea cal”? Nu sunt sigur că știu ce-ar putea să-nsemne „un asemenea cal”.

— Nu prea am nimic altceva decât hainele de pe mine. Stai, am totuși o colecție de cochilii despre care mi s-a spus c-ar putea fi de preț într-o bună zi.

— Vai de mine, vai de mine. Înțeleg, sigur că da.

Zâmbetul de compasiune al lui Polydectes l-a rănit pe Perseu mai rău decât sarcasmul.

— Ar fi fost prea mult să-mi poți fi de ajutor.

— Dar chiar vreau să te ajut! a spus Perseu, nițeluș cam tare. Fac orice pentru tine. Trebuie doar să-mi ceri.

— Chiar aşa? Păi, ar fi ceva, dar...

— Ce?

— Nu, nu, aş cere prea mult.

— Spune-mi ce e...

— Am sperat dintotdeauna că într-o bună zi o să-mi aducă cineva..., dar nu pot să-ți cer ţie, eşti doar un băiețandru.

Perseu a izbit cu pumnul în masă.

— Ce să-ți aduc? Spune-mi. Sunt puternic. Sunt viteaz. Sunt ingenios, sunt...

— ...puțin cherchelit.

— Știi ce vorbesc...

Perseu s-a ridicat șovăielnic în picioare și a rostit cu o voce pe care s-o audă toți cei din încăpere.

— Spune-mi ce vrei să ţi se-aducă, regele meu, și o să ţi-l aduc. Zi-i pe nume.

— Ei bine, a spus Polydectes, declarându-se înfrânt printr-o ridicare tristă din umeri, de parcări fi fost încolțit. De vreme ce eroul nostru insistă, există un lucru pe

care mi l-am dorit mereu. Mă întreb dacă putea să-mi aduci capul MEDUZEI.

— Nicio problemă, a spus Perseu. Capul Meduzei? Al tău e.

— Chiar aşa? Vorbești serios?

— Jur pe barba lui Zeus.

N-a trecut mult și Perseu a plecat acasă, împletecindu-se prin nisipuri, și și-a găsit mama așteptându-l.

— Ai întârziat, dragul meu.

— Mami, ce-i aia, „Meduza”?

— Perseu, ai băut?

— Poate. O cupă sau două.

— Mai degrabă o vadă, după ce-ți iese pe gură.

— Nu, serios, ce e Meduza?

— De ce vrei să știi?

— Am auzit de ea și m-am întrebat, atâta tot.

Dacă termini cu plimbătul ca un leu în cușcă și te-așezi, îți zic, a spus Danaë. Din câte se povestește, Meduza a fost o Tânără frumoasă, pe care a răpit-o și a necinstit-o Poseidon, zeul mării.

— A necinstit-o?

Din păcate pentru ea, astă s-a-nțâmplat pe pardoseala unui templu sacru al zeiței Atena. Care s-a-nfuriat atât de rău din pricina sacrilegului, că a pedepsit-o pe Meduza.

— Nu l-a pedepsit pe Poseidon?

— Zeii nu se pedepsesc unul pe altul, cel puțin nu foarte des. Ne pedepsesc pe noi.

— Și cum a pedepsit-o Atena pe Meduza?

— A preschimbat-o într-o gorgonă.⁷

⁷ Descrierea gorgonelor din *Mythos* omite ideea creării separate a Meduzei ca gorgonă pământeana. Există, bineînțeles, mai multe variante. Poate că povestea pe care i-o spune Danaë lui Perseu e cea mai răspândită.

— Drace, a spus Perseu. Și ce-i aia, gorgonă?

— O gorgonă e... Mă rog, o gorgonă e o creatură îngrozitoare, cu colții de mistreț în loc de dinți, cu gheare de aramă ascuțite și cu șerpi veninoși în loc de păr.

— Fugi de-aici!

— Asta-i povestea.

— Și ce anume înseamnă „a necinstit-o”?

— Fii cuviincios, a spus Danaë, plesnindu-l peste braț. Mai sunt doar două ca ea pe lume, Stheno și Euryale, dar ele s-au născut ca gorgone. Sunt fiicele nemuritoare ale străvechilor divinități ale mării, Forcys și Ceto.

— Și Meduza asta e tot nemuritoare?

— Nu cred. Vezi tu, cândva a fost pământeană...

— Bun... și dacă... de exemplu... s-ar duce cineva să vâneze?

Danaë a râs.

— Ar fi un nesăbuit. Cele trei trăiesc împreună undeva pe o insulă. Meduza are o armă specială, mai rea decât colții și ghearele ei, mai rea chiar și decât părul ei făcut din șerpi.

— Care anume?

— Dacă se uită o dată la tine, te împietrește.

— Cum adică?

— Adică, dacă vi să încrucișa privirile fie și pentru o clipită, ai împietri.

— De frică?

— Nu, ai împietri, adică te-ai transforma într-o stană de piatră. Ai încremeni pe veci. Ca o statuie.

Perseu și-a scărpinat bărbia.

— Aha! Deci *asta* e Meduza? Mă rog, speram să fi fost un fel de găină mare sau un porc uriaș.

— De ce te-a interesat?

— Păi, i-am promis lui Polydectes c-o să-i aduc capul ei.

— Ce ai făcut?!?

— A vrut un cal, vezi tu, pe urmă a venit cumva vorba de Meduza asta și m-am trezit că-i spun c-o să-i aduc capul...

— Te duci la palat mâine-dimineață la prima oră și-i spui că nici prin gând nu-ți trece să faci una ca asta.

— Dar...

— Îți-o interzic cu desăvârșire. Unde ți-a fost mintea? N-am mai auzit una ca asta. Acum du-te și culcă-te, să-ți revii din beție. De-acum încolo nu bei mai mult de două cupe pe seară, s-a-nțeles?

— Da, mami.

Perseu s-a dus cătinându-se la culcare, cum i se spuse, dar s-a trezit cu aere de răzvrătit.

— Chiar să plec de pe insulă și chiar să o cauț pe Meduza asta, a declarat el la micul dejun și nimic din ce îl-a spus Danaë nu l-a făcut să se răzgândească. Am făcut o promisiune de față cu alții. E o cheстиune de onoare. Sunt suficient de mare ca să călătoresc. Ca să am aventuri. Știi ce rapid și ce puternic sunt. Cât de şiret și de ingenios. N-ai de ce să te temi.

— Vorbește-i tu, Dictys, a spus Danaë deznađăjduită.

Dictys și Perseu s-au plimbat pe plajă aproape toată dimineață. Danaë n-a fost mulțumită când s-au întors.

— Are dreptate, Danaë. E îndeajuns de mare să hotărască singur. N-o să-o găsească pe Meduza, normal. Asta admîțând că există. Lasă-l să plece de pe insulă și să vadă cum e viață. N-o să treacă mult și o să se-ntoarcă. O să fie-n stare să aibă grija de el.